

Χίλιες ἐκκλησίες νὰ χτίσεις.....

Δημητρίου Παναγόπουλου

Ἦμουν στὸ λεωφορεῖο καὶ δίπλα μου καθόταν μία κυρία. Περνώ- ντας ἔξω ἀπὸ ἕναν Ἱερὸ Ναὸ ἔκα- να τὸ σταυρὸ μου. Παρακινούμενη ἀπὸ ἐμένα ἔκανε καὶ ἐκείνη κάτι σὰν σταυρὸ -γρήγορα -γρήγορα- κάτι σὰν ἀνακάτεμα!

Τῆς λέω.. «αὐτὸν τὸν σταυρὸ ποὺ κάνεις δὲν τὸν φοβᾶται ὁ διάβο- λος»· ἔτσι ὅπως τὸν κάνεις εἶναι σὰν νὰ κοροϊδεύεις.

Θίχτηκε τότε ἐκείνη καὶ μοῦ λέει: «Τί εἶναι αὐτὰ ποὺ λέτε; Τὸ ξέ- ρετε πὼς ἐγὼ εἶμαι πολὺ πιστὴ καὶ βοηθάω τὴν ἐκκλησία ὅσο μπορῶ;»

Τῆς ἀπάντησα πὼς δὲν τὸ ἤξερα καὶ συνέχισα: «Δηλαδή ἐκκλησιάζεστε, ἐξομολογεῖστε, κοινωνᾶτε, καὶ συμμετέχετε στὰ μυστήρια τῆς ἐκκλησίας;»

—Δὲν ἐκκλησιάζομαι συχνά, μοῦ λέει, οὔτε συμμετέχω ιδιαίτερα, ἀλλὰ βοηθάω ὅσο μπορῶ τὴν ἐκκλησία. Ἔχω δώσει ἕνα σωρὸ λεφτὰ γιὰ νὰ χτιστοῦν ἐκκλησίες, γιὰ νὰ ἐξοπλιστοῦν μὲ τὰ ἀπα- ραίτητα, γιὰ νὰ ἀγιογραφηθοῦν τόσοι Ἅγιοι.....!!!

—Χίλιες ἐκκλησίες νὰ χτίσεις, ἂν δὲν μπεῖς μέσα, δὲ σώζεσαι...τῆς ἀπάντησα! Ἡ Ἐκκλησία σὰν κι- βωτὸς ποὺ εἶναι, τὸ ξέρεις πὼς πρέπει νὰ μπεῖς μέσα γιὰ νὰ σω- θεῖς;

Ξέρεις τί ἀπέγιναν αὐτοὶ ποὺ ἔφτιαξαν τὴν κιβωτὸ τοῦ Νῶε; ΠΝΙΓΗΚΑΝ!

Πνίγηκαν ἐπειδὴ τὴν κατασκεύα- σαν, ἀλλὰ δὲν πίστευαν στὸ κακὸ ποὺ ἐρχόταν καὶ ἔμειναν ἀπ' ἔξω!

Γι' αὐτὸ ὅσες ἐκκλησίες καὶ νὰ φτιάξει ὁ ἄνθρωπος καὶ ὅσα μο- ναστήρια, ἂν δὲν μπεῖ μέσα στὴν κιβωτὸ ποὺ λέγεται ἐκκλησία, νὰ κοινωνάει τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, δὲ σώζεται.

“ΑΓΙΑ ΖΩΝΗ”

Περιοδικὴ ἔκδοση *I.N. Αγ. Ζώνης*
ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐκδότης: *I.N. Αγ. Ζώνης* · www.agiazoni.gr
Υπεύθυνος: Ἀρχιμ. Ἀνθιμος Ἡλιόπουλος

Ἀγίας Ζώνης 27Α,
Ἀθήνα 11352 · τηλ.: 210 8674250

5 ΜΑΡΤΙΟΥ 2017
Ἀριθ. Φυλ. 40

Διανέμεται δωρεάν · Εἰσφορές δεκτές

ΑΓΙΑ ΖΩΝΗ

ΤΕΥΧΟΣ 40

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΑΣ ΖΩΝΗΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ

5 ΜΑΡΤΙΟΥ 2017

Παραχαράξεις τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ

Ἀρχιμ. Νικάνορος Καραγιάννη

Τὸ μυστήριο τοῦ Χριστοῦ συνί- σταται μεταξὺ ἄλλων στὸ γε- γρονὸς ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ «κρύ- βεται» πάντοτε πίσω ἀπὸ τὸν Υἱὸ τοῦ ἀνθρώπου. Ἐδῶ βρίσκεται τὸ σημεῖο ποὺ σκοντάφτει ἡ ἀνθρώ- πινη λογικὴ τότε καὶ σήμερα. Ἐδῶ ἀρχίζει ἡ τραγικὴ ἱστορία τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων αἱρέσε- ων, οἱ ὁποῖες νοθεύουν τὴν πίστη καὶ ἀκυρώνουν τὴ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ αἵρεση εἶναι ὁ πει- ρασμὸς τῆς λογικῆς πάνω στὴν ἀποκάλυψη τῆς πίστεως. Ὅσα στοιχεῖα τῆς πίστεως τὰ κατανο- εῖ, τὰ ἀποδέχεται καὶ τὰ ὑπερτο- νίζει. Τὰ ὑπόλοιπα τὰ προσπερνᾶ καὶ τὰ ὑποτιμᾶ. Διαχωρίζει τὸν Ἰησοῦ τῆς ἱστορίας ἀπὸ τὸν Ἰη- σοῦ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἄλλωστε, ἂς μὴν ξεχνᾶμε ὅτι τὸν Χριστὸ τὸν συνάντησαν ἀναρίθμη- τοι ἄνθρωποι στὴν ἐπίγεια δια- δρομὴ του. Τὸν γνώρισαν ὡς «υἱὸ τῆς Μαρίας», ὡς προφήτη, ὡς χα- ρισματικὸ διδάσκαλο τῆς Ναζα- ρέτ. Δὲν μπόρεσαν ὅμως ὅλοι νὰ

διακρίνουν πίσω ἀπὸ Αὐτὸν τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, τὸν Θε- ἄνθρωπο Χριστὸ τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἱστορία ἀποδεικνύει τὸ πέρα- σμά Του ἀπὸ τὸν κόσμος. Ψηλα- φίζει τὰ τεκμήρια τῆς παρουσίας Του. Ἀναγνωρίζει τὸ μεγαλεῖο καὶ ἄλλοτε ἀμφισβητεῖ τὴν ὑπε- ροχή Του. Δὲν μπορεῖ ὅμως μὲ τὴν ἔρευνα καὶ τὴν ἐπιστημονοσύνη νὰ ἀποδείξει τὴ θεότητα Του. Τὸ μυστήριο τοῦ θεανθρώπινου προ- σώπου τοῦ Χριστοῦ τὸ βιώνουμε «ἐν πίστει» μέσα στὴν Ἐκκλησία. Εἶναι ἀδιανόητο νὰ ἀναζητοῦμε τὴν ἀλήθεια γιὰ τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ στὴν ἀσυδοσία ἢ τὴ χυ- δαιότητα τῆς τέχνης, στὴν τόλμη ἢ στὴ βλασφημία τῆς διανόησης, στὰ πολύκροτα βιβλία καὶ τὶς κι- νηματογραφικὲς ὑπερπαραγωγές.

Ἄν «κόσμος» εἶναι καθετὶ ποὺ βρι- σκεται ἔξω ἀπὸ τὴ χάρη καὶ τὴν ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ, τότε «τὰ τοῦ κόσμου» θὰ συγκρούονται πάντο- τε μὲ τὴν ἀλήθεια καὶ τὴν πραγ- ματικότητα τοῦ Θεοῦ.

Πῶς ἔγραψα τὸ «Ἄξιον Ἔστί»

Ὀδυσσέα Ἐλύτη

Ὅσο κι ἂν μπορεῖ νὰ φανεῖ παράξενο, τὴν ἀρχικὴ ἀφορμὴ νὰ γράφω τὸ ποίημα μοῦ τὴν ἔδωσε ἡ διαμονή μου στὴν Εὐρώπη τὰ χρόνια τοῦ 1948 μὲ 1951. Ἦταν τὰ φοβερὰ χρόνια ὅπου ὅλα τὰ δεινὰ μαζί - πόλεμος, κατοχή, κίνημα, ἐμφύλιος - δὲν εἶχανε ἀφήσει πέτρα πάνω στὴν πέτρα.

Θυμᾶμαι, τὴν μέρα ποὺ κατέβαινα νὰ μπῶ στὸ ἀεροπλάνο, ἓνα τσοῦρμο παιδιὰ ποὺ παίζανε σὲ ἓνα ἀνοιχτὸ οἰκόπεδο. Τὸ αὐτοκίνητό μας ἀναγκάστηκε νὰ σταματήσει γιὰ μία στιγμή καὶ βάλθηκα νὰ τὰ παρατηρῶ.

Ἦτανε κυριολεκτικὰ μὲς τὰ κουρέλια. Χλωμά, βρώμικα, σκελετωμένα, μὲ γόνατα παραμορφωμένα, μὲ ρουφηγμένα πρόσωπα. Τριγυρίζανε μέσα στὶς τσουκνίδες τοῦ οἰκοπέδου ἀνάμεσα σὲ τρύπιες λεκάνες καὶ σωροὺς σκουπιδιῶν.

Αὐτὴ ἦταν ἡ τελευταία εἰκόνα ποὺ ἔπαιρνα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Καὶ αὐτὴ, σκεπτόμουνα, ἦταν ἡ μοίρα τοῦ Γένους ποὺ ἀκο-

λούθησε τὸ δρόμο τῆς Ἀρετῆς καὶ πάλαιφε αἰῶνες γιὰ νὰ ὑπάρξει.

Πρὶν περάσουν 24 ὥρες περιδιάβαζα στὸ Οὐσί τῆς Λωζάννης, στὸ μικρὸ δάσος πλάι στὴ λίμνη. Καὶ ξαφνικὰ ἄκουσα καλπασμοὺς καὶ χαρούμενες φωνές.

Ἦταν τὰ Ἑλβετόπαιδα ποὺ ἔβγαιναν νὰ κάνουν τὴν καθημερινή τους ἵππασία. Αὐτὰ ποὺ ἀπὸ πέντε γενεές καὶ πλέον δὲν ἤξεραν τί θὰ πεῖ ἀγῶνας, πείνα, θυσία. Ροδοκόκκινα, γελαστά, ντυμένα σὰν πριγκηπόπουλα, μὲ συνοδοὺς ποὺ φοροῦσαν στολές μὲ χρυσὰ κουμπιά, περάσανε ἀπὸ μπροστά μου καὶ μ' ἄφησαν σὲ μιὰ κατάσταση ποὺ ξεπερνοῦσε τὴν ἀγανάκτηση.

Ἦτανε δέος μπροστὰ στὴν τρομακτικὴ ἀντίθεση, συντριβὴ μπροστὰ στὴν τόση ἀδικία, μιὰ διάθεση νὰ κλάψεις καὶ νὰ προσευχηθεῖς περισσότερο, παρὰ νὰ διαμαρτυρηθεῖς καὶ νὰ φωνάξεις.

Ἦτανε ἡ δεύτερη φορὰ στὴ ζωὴ μου - ἡ πρώτη ἦτανε στὴν Ἀλβανία - ποὺ ἔβγαινα ἀπὸ τὸ ἄτομό μου, καὶ αἰσθανόμουν ὄχι ἀπλὰ καὶ μόνο ἀλληλέγγυος, ἀλλὰ ταυτισμένος κυριολεκτικὰ μὲ τὴ φυλὴ μου.

Καὶ τὸ σύμπλεγμα κατωτερότητας ποὺ ἐνιωθα μεγάλωσε φτάνοντας στὸ Παρίσι. Δὲν εἶχε περάσει πολὺς καιρὸς ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ πολέμου καὶ τὰ πράγματα ἦταν ἀκόμη μουδιασμένα. Ὅμως τί πλοῦτος καὶ τί καλοπέραση μπροστὰ σὲ μᾶς! Καὶ τί μετρημένα δεινὰ ἐπιτέλους μπροστὰ στὰ ἀτελείωτα τὰ δικά μας!

Δυσανεστημένοι ἀκόμα οἱ Γάλλοι ποὺ δὲν μπορούσαν νὰ ἔχουν κάθε μέρα τὸ μπιφτέκι καὶ τὸ φρέσκο τους βούτυρο, δυσανασχετοῦσαν. Ὑπάλληλοι, σωφὲρ, γκαρσόνια, μὲ κοιτάζανε βλοσυρὰ καὶ μοῦ λέγανε: ἐμεῖς περάσαμε πόλεμο, κύριε! Κι ὅταν καμμιά φορὰ τολμοῦσα νὰ φιθυρίσω ὅτι ἤμουν Ἑλληνας κι ὅτι περάσαμε κι ἐμεῖς πόλεμο, μὲ κοιτάζανε παράξενα: ἄ, κι ἐσεῖς, ἔ;

Καταλάβαινα ὅτι ἤμασταν ἀγνοημένοι ἀπὸ παντοῦ καὶ τοποθετημένοι στὴν ἄκρη-ἄκρη ἐνὸς χάρτη ἀπίθανου. Τὸ

σύμπλεγμα κατωτερότητας καὶ ἡ δεητικὴ διάθεση μὲ κυρίευαν πάλι. Ξυπνημένες μέσα μου παλαιές ἐνστικτώδεις διαθέσεις ἄρχισαν νὰ ἀναδεύονται καὶ νὰ ξεκαθαρίζουν.

Ἡ παραμονή μου στὴν Εὐρώπη μὲ ἔκανε νὰ βλέπω πιὸ καθαρὰ τὸ δράμα τοῦ τόπου μας. Ἐκεῖ ἀναπηδοῦσε πιὸ ἀνάγλυφο τὸ ἄδικο ποὺ κατὰτρεχε τὸν ποιητὴ. Σιγά-σιγά αὐτὰ τὰ δύο ταυτίστηκαν μέσα μου.

Τὸ ἐπαναλαμβάνω, μπορεῖ νὰ φαίνεται παράξενο, ἀλλὰ ἔβλεπα καθαρὰ ὅτι ἡ μοίρα τῆς Ἑλλάδας ἀνάμεσα στὰ ἄλλα ἔθνη ἦταν ὅ,τι καὶ ἡ μοίρα τοῦ ποιητῆ ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους ἀνθρώπους - καὶ βέβαια ἐννοῶ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ χρήματος καὶ τῆς ἐξουσίας.

Αὐτὸ ἦταν ὁ πρῶτος σπινθήρας, ἦταν τὸ πρῶτο εὔρημα.

Καὶ ἡ ἀνάγκη ποὺ ἐνιωθα γιὰ μιὰ δέηση, μοῦ ἔδωσε ἓνα δεύτερο εὔρημα. Νὰ δώσω, δηλαδή, σ' αὐτὴ τὴ διαμαρτυρία μου γιὰ τὸ ἄδικο τὴ μορφὴ μιᾶς ἐκκλησιαστικῆς λειτουργίας.

Κι ἔτσι γεννήθηκε τὸ «Ἄξιον Ἔστί».